

Arrest

nr. 192 882 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 189 905 van 19 juli 2017, waarbij de debatten worden heropend en de partijen opnieuw worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 5 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 juli 2013 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt door de gemachtigde van

de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 4 september 2013 onontvankelijk verklaard, omdat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op 6 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.3. Inzake de tweede bestreden beslissing, met name de verwijderingsmaatregel van 6 september 2013, stelt de Raad vast dat beide partijen bevestigen dat verzoeker op 7 maart 2017 werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst.

De Raad stelt vast dat, gelet op deze tussengekomen repatriëring, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering heeft gekregen. In deze situatie blijkt niet dat verzoeker nog een belang heeft bij een eventuele nietigverklaring van deze beslissing. Een gebeurlijke vernietiging van deze bestreden beslissing verschaft verzoeker immers geen titel om België opnieuw binnen te komen, laat staan om er te verblijven. Het gegeven dat verzoeker intussen opnieuw België is binnengekomen en hier verblijft, hetgeen verweerder ter terechtzitting niet betwist, doet aan het voorgaande evenmin afbreuk. Verzoeker kan op grond van het thans bestreden bevel niet meer worden verplicht om het grondgebied te verlaten, nu deze beslissing reeds volledige uitvoering heeft gekregen (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.513). Ter terechtzitting bevestigt verweerder dat een bevel om het grondgebied te verlaten slechts eenmaal ten uitvoer kan worden gelegd.

Gevraagd naar zijn actueel belang gelet op de volledige uitvoering die de bestreden verwijderingsmaatregel intussen heeft gekregen, betoogt verzoeker een belang te behouden waar hij gedwongen van het grondgebied werd verwijderd. Hij stelt dat de Belgische overheid de kosten van deze verwijdering niet op hem zal kunnen verhalen indien de Raad vaststelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de effectieve verwijdering ten grondslag ligt ten onrechte werd gegeven.

De Raad benadrukt dat opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering het niet volstaat dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren, een nuttig effect sorteren. De Raad is van oordeel dat verzoeker met zijn betoog een louter hypothetisch – en dus niet zeker – belang vooropstelt. Hij brengt zo geen aanwijzingen aan dat verweerder in situaties zoals de zijne overgaat tot het verhalen van de kosten van repatriëring of dat hiertoe in zijn situatie door het bestuur reeds stappen werd gezet of concrete aanwijzingen bestaan dat dit in de toekomst het geval zal zijn.

De Raad benadrukt verder dat het ingeroepen belang in relatie dient te staan met de finaliteit van het ingestelde administratief juridisch beroep. De finaliteit van het annulatiecontentieux bestaat hierin onwettige beslissingen met terugwerkende kracht uit de rechtsorde te bannen. Bijgevolg moet het aangevoerde belang bij de vernietiging van deze beslissing verbonden zijn met het doen verdwijnen van de akte uit de rechtsorde. Het voordeel dat de indiener kan halen door zijn beroep, moet met andere woorden rechtstreeks samenhangen met de finaliteit ervan. Is dit verband er niet, dan is het beroep niet ontvankelijk bij gebrek aan rechtstreeks belang. In casu dringt de vaststelling zich op dat het ingeroepen belang dat erin bestaat om een rechtshandeling onwettig te horen verklaren om dit te kunnen tegenwerpen aan het bestuur indien het de kosten van repatriëring op verzoeker wenst te verhalen, geen voordeel inhoudt dat verbonden is met het doen verdwijnen van de bestreden handeling uit het rechtsverkeer, maar enkel met het gegrond verklaren van één of meer middelen en dat een dergelijk belang een onrechtstreeks belang is dat niet volstaat om te besluiten tot de ontvankelijkheid van een ingesteld beroep tot nietigverklaring (cf. RvS 18 april 2005, nr. 143.292; RvS 8 januari 2009, nr. 189.347).

Daarenboven wijst de Raad er op dat zelfs bij een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden verwijderingsmaatregel het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 februari 2017, dat gepaard ging met een vasthouding en op basis waarvan verzoeker op 7 maart 2017 werd gerepatriëerd naar het land van herkomst, definitief aanwezig blijft in het rechtsverkeer. Het werd immers niet binnen de geldende beroepstermijn aangevochten voor de Raad. Het is deze laatste verwijderingsmaatregel die de directe aanleiding was voor de effectieve en gedwongen verwijdering van het grondgebied van verzoeker en er blijkt niet dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel hierbij een determinerende rol had waar er in de verwijderingsmaatregel van 6 februari 2017 zelfs niet specifiek naar wordt verwezen. Aldus kan niet worden ingezien dat, zelfs voor zover de Belgische overheid de kosten van repatriëring zou trachten te verhalen op verzoeker, de eventuele nietigverklaring van de thans bestreden verwijderingsmaatregel hieraan in de weg kan staan of door verzoeker dienstig kan worden tegengeworpen aan het bestuur. Verzoeker maakt een rechtstreeks en voldoende belang aldus niet aannemelijk.

De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat verzoeker niet aantoont dat hij nog een voldoende belang kan doen gelden bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen de verwijderingsmaatregel van 6 september 2013.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.4. Inzake de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing tot onontvankelijkheid in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 4 september 2013, stelt de Raad vast dat verzoeker thans het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar genomen op 6 februari 2017, hem betekend op dezelfde dag, die definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. Tegen deze beslissing heeft verzoeker immers geen beroep ingesteld binnen de beroepstermijn. Er blijkt niet dat dit inreisverbod werd opgeschort of opgeheven. Ter terechtzitting hierop gewezen, betwist verzoeker deze gegevens niet.

De Raad wijst op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat een inreisverbod definieert als: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

De Raad stelt vast dat verweerder ingeval van een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing in beginsel niets anders vermag dan – na te hebben vastgesteld dat verzoeker thans, niettegenstaande zijn repatriëring op 7 maart 2017, opnieuw in het Rijk verblijft terwijl hij onder een definitief inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals is voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod is verboden in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en hem aldus geen machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend (RvS 30 december 2014, nr. 10.989 (c); RvS 30 december 27 mei 2015, nr. 11.277 (c); RvS 7 juli 2015, nr. 11.396 (c); RvS 3 september 2015, nr. 11.522 (c); RvS 4 januari 2016, nr. 11.700 (c); RvS 5 juli 2016, nr. 235.344; RvS 12 september 2016, nr. 235.719).

Ter terechtzitting hierop gewezen, en gevraagd naar het actuele belang bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing, betoogt verzoeker dat het bestaan van een inreisverbod niet impliceert dat verweerder de aangevoerde buitengewone omstandigheden zomaar terzijde kan schuiven. Integendeel zal hij, volgens verzoeker, bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing opnieuw moeten overgaan tot een beoordeling van de aanvraag en heeft hij daarbij de mogelijkheid om door middel van een positieve beslissing het inreisverbod op eigen initiatief op te heffen of in te trekken, zonder dat daartoe een afzonderlijke procedure moet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat dit betoog niet kan worden bijgetreden en wel gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. In § 1 van deze wetsbepaling wordt zo bepaald dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag en dit in principe *“bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland”*. Het is de betrokken vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet, tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. Waar geen enkele wetsbepaling als dusdanig verhindert dat een vreemdeling die zich onwettig op het grondgebied bevindt – doch die niet onderhevig is aan een inreisverbod – in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België kan aanvragen, vormt artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet wel degelijk een beletsel voor verzoeker om dergelijke aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen en te verkrijgen zolang het inreisverbod niet is opgeheven of ingetrokken.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing hem nog tot voordeel kan strekken en dat hij – gelet op het definitieve inreisverbod voor acht jaar, beslissing genomen op 6 februari 2017 – nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

2.5. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg, wegens het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS